

Krucipüsk: "Tradičně jsme to vzali z druhé strany"

23.8.2024 - | OSA

Výrazné přitvrzení, které skupina Krucipüsk předvádí na albu HovnoZle, leckomu vyrazilo dech.

V pozitivním smyslu. Mnohem méně radostná už byla děsivá nehoda zpěváka Tomáše Hajíčka na motorce. Tomáš je ale nezastavitelný živel, což potvrzuje i v následujícím rozhovoru.

Text: Petr Korál, foto: Radek Teope Drbohlav

Vaše nové album HovnoZle je především nehorázně tvrdé, možná jde dokonce o vaši dosud vůbec nejnářezovější, respektive nejmetalovější nahrávku. Co za tím stojí?

Všechny podněty pro tvorbu muziky v kapele vychází většinou od přístupu všech muzikantů, pokud vůdce neusoudí jinak. A jelikož se většina českých rockových a metalových skupin, aspoň z mého pohledu, v současné době vrhá svou tvorbou spíš do mainstreamu, Krucipüsk to vzal, jako snad na každém albu, tradičně z druhé strany. (smích)

Zrálo ve vás rozhodnutí vrátit se určitým způsobem k nekompromisnímu hardcoru a metalu, tedy k muzice, s níž jste začínali, delší dobu? A měli jste na tom v kapele shodu, nebo jsi prostě musel „zavelet“?

S mým synem Tomem, bubeníkem Krucipüsku, jsme v pocitech tvorby muziky, myslím, na jedné vlně, jelikož jsme jedna krev. Přesvědčit zbytek party nebyl žádný problém. Prostě jsme si řekli, že je čas to trochu „přimastit“.

Nebojíš se toho, že jste si takovým přitvrzením a vlastně i samotným kontroverzním názvem desky třeba přibouchli dveře do nějakých komerčnějších médií?

Co na to říct... Krucipüsk si vždycky dělal, co se mu zrovna v danou chvíli chtělo, a svůj postoj neměnil. A na tomto faktu se za mého života určitě ani nadále nic měnit nebude.

Jakou důležitost vlastně dnes přikládáš televizím, rádiím či tištěným médiím? Část mladších umělců tvrdí, že při propagaci pro ně daleko větší roli sehrává třeba YouTube nebo sociální sítě.

Jsem sice stará škola, ale v současné době musím souhlasit s mladými umělci ohledně sociálních sítí a internetu jako nejrychlejšího předavatele všech informací. Ono to s prostorem v televizi, rádiích nebo časopisech pro tento styl kultury v naší malé republice nikdy nebylo nějak pompézní. Umělec, který jede pěkný a hodný mainstream, je na tom samozřejmě vždycky líp než pravoslavnej rock'n'rollovej avantgardní špinavec. (smích)

Deska je samozřejmě opět ve znamení tematicky silných textů, kombinovaných s neméně tradiční porcí humoru a nadhledu. Jak obtížné je tyhle dvě zdánlivě protikladné složky vyvážit?

Nad touto věcí při tvorbě moc nepřemýšlím. Snažím se vnímat energii a náladu vytvořené písně a s

pomocí vyšších sil do ní dosadit ta správná slova, aby se každá píseň stala zábavnou jednotkou uceleného alba.

Má album HovnoZle nějaké ústřední téma či témata?

Ústřední téma tohoto alba je prosté: HovnoZle, což se dá použít jako univerzální postoj – a řešení – ke všem záporným, smutným a nepříjemným situacím lidského bytí. A pak už je to jen o tom, vybudovat si v dnešním globálně unifikovaném světě, sešněrovaném zákazy, příkazy a nesmyslnými výnosy socializovaných rádoby úředníků celosvětového impéria, kousek svého vlastního světa a uchovat si tak zdravý rozum a duchovní svobodu. Zkrátka HovnoZle.

Nahrávky si už delší dobu vydáváte vlastním nákladem. V čem spatřuješ výhody a naopak úskalí tohoto přístupu?

Úskalí si už nepamatuju – a výhodou je, že kapelu neobírá o finance třetí strana, která pro ni v podstatě nikdy nic neudělala. Protože vydavatelství, která hledala a zprostředkovávala pro posluchače nové naděje hudebního nebe, s takovými aktivitami skončila už někdy na konci sedmdesátých nebo nejpozději v osmdesátých letech minulého století.

Album vyšlo jak na CD, tak na LP. Kterého nosiče dnes skupina vašeho typu prodá víc?

Nevím, jak to mají ostatní kapely a umělci. My máme za těch už skoro 35 let věrnou fanouškovskou základnu, která nás drží svou přízní nad vodou, ti lidé se stali sběrateli našich CD a LP. Mohu jen říct, že v dnešní době se prodeje LP zvedají a jsem za to velmi rád, protože zvuk vinylové desky je pro mě, ať se nikdo nezlobí, daleko charismatičtější, plnější, příjemnější a krásnější než digi CD.

Dá se na prodeji fyzických nosičů ještě vůbec něco vydělat, nebo náklady na nahrávání a lisování musí dorovnávat příjmy ze streamingových platforem a z merchandisu?

Prodej fyzických nosičů je dnes v České republice a pro kapely v postavení Krucipüsku v podstatě pouze forma reklamy. Streaming a prodej merchandisu jen zmírňují průvan v peněžence agentury, který obnáší vložení finančního kapitálu právě do nahrávání, grafiky, lisování, závěrečného vydání alba a celkového PR. Ale pokud jste s vytvořenou novou muzikou ve správný čas na správném místě, tak se vám vložený kapitál vrátí a možná zbyde i na dovolenou na Mácháči. (smích) Muzikanty vždy živily koncerty, ale bez nových nahrávek by se rychle vypařili z povědomí fanoušků. I láska se musí živit, aby žila...

Jak vlastně vznikají písně Krucipüsku? V jakém rozpoložení a v jakém prostředí se musíš nacházet, abys mohl tvořit?

Tvoříme v podstatě na bázi jam sessions. Nahodí se riff, všichni se snaží připojit, a pokud to všichni v kapele, ale mě obzvlášť, nadchne, pracujeme na tom dál. Pokud nápad nenadchne, odcházíme od něj. Někdy se stane, že se ten samý nápad objeví třeba po dvou letech a někdo si vzpomene, že je někde zaznamenaný. Potom, s nadhledem získaným léty, nadchne a dá se zpracovat... Prostředí je asi jedno, jelikož všichni spoluhráči mají díky zapálení pro tvorbu v dané chvíli stejné prostředí v hlavě.

Vybavuješ si nějaké speciální situace, které tě přivedly k napsání konkrétních písniček?

Určitě, tomu se žádný textař, myslím, nevyhne. Třeba píseň La Muerte je o mém kamarádovi Mírovi Bartošovi, který v osobním autě po srážce s motorkářem čekal hodinu s mrtvolou v klíně, než ho hasiči vyprostí, a chirurgové ho pak dávali léta dohromady. Ale smrt ho ještě nechtěla... Takových písní je samozřejmě víc, ale to by bylo na delší povídání nebo na knihu.

Popiš „pracovní postup“ u dnešního Krucipüsku. Rozesíláš prvotní nápady v podobě demosnímků ostatním členům, nebo raději pracujete takříkajíc postaru, tedy ve zkušebně?

Jedeme tyto věci „oldschoolově“, to znamená zkušebna, jam, berem, anebo vyhodit. Jde tam o pocit ztotožnění se jednotlivce s aktivitou a nápady ostatních muzikantů a s energií dané skladby a jeho přizpůsobení se tomu. Základem zkrátka je vytvořit silný a neochvějný celek, na který se budeme těšit, až si ho zahrajeme znovu.

Do jaké míry máš o budoucí skladbě jasnou představu včetně aranží a do jaké necháváš volnost spoluhráčům? A stává se někdy, že se „zaprou“ a nějakým nápadům se brání, protože jim přijdou nepatřičné nebo se jim zkrátka nelíbí?

S aranžemi v podstatě končíme až ve studiu, ale vzhledem k tomu, že jsme spolu už poměrně dlouho a každý člen Krucipüsku je zkušený a protřelý muzikant, tak v podstatě víme, jak k novému nápadu přistupovat – a nic blbého nám není cizí. To nás všechny staví na jednu loď. (smích)

Řada interpretů se při nahrávání neobejde bez služeb externího producenta a velice si pochvaluje přínos nezávislého pohledu člověka mimo okruh kapely či nejbližších spolupracovníků. Jak to máš v tomto směru ty?

Já jsem zvyklý dělat si, co chci, a na svůj svobodný osobní pohled. To, co mám v hlavě, chci slyšet i zvenku a čekám na nabídky a názory muzikantů v kapele. Pro nás je každá píseň soukromá věc, kterou chceme s osobním pocitem přednést ostatním lidem. Nechat ji upravovat nezávislým člověkem do jiné, lepší formy? To bychom už asi dávno byli v mainstreamu. (smích)

Jaký význam má podle tebe Ochranný svaz autorský? Doporučil bys ho těm skladatelům či textařům, kteří nejsou jeho členy?

Na tento dotaz asi neexistuje unifikovaná odpověď ANO nebo NE. Já osobně jsem se jednoho dne rozhodl být skladatelem a určití členové OSA mě vyzvali, abych se taky přihlásil k členství, protože vzhledem ke své tvorbě už podmínky pro něj splňuju. Při přijímacím pohovoru mi bylo podrobně vysvětleno, o co běží, a já se rozhodl kladně. Dnes jsem spokojený, jelikož se někdo stará o mé duševní vlastnictví, což OSA v podstatě zajišťuje, a pravidelně mi chodí příjmy z mé tvůrčí činnosti.

Před nedlouhým časem ses nezaviněně stal aktérem dopravní nehody a utrpěl řadu vážných zranění. Jak moc to narušilo letošní plány Krucipüsku?

Bohužel je tomu tak. Krucipüsk musel v létě 2024 kvůli mně zrušit veškerá svá vystoupení, jelikož já bych je ve svém dočasně poměrně vážně handicapovaném zdravotním stavu prostě nedal. Pro členy kapely, ale myslím, že i pro většinu posluchačů, je koncert Krucipüsku 500% atomová energie nacpaná ve špendlíkové hlavičce, která se rozjařenou náladou diváků násobí do celovesmírných končin, kam může proniknout pouze svobodná mysl, a toto bych ve svém současném stavu zkrátka nenastartoval.

Krucipüsk se příští rok dožije 35 let nepřetržité existence. Bude to spojeno s nějakou speciální oslavou?

Jsme si toho výročí vědomi. Pro rok 2025 máme v plánu také nové, čtrnácté řadové album, takže pokud nepřijde konec světa, bude co slavit – a Krucipüsk oslavy miluje!

<https://www.osa.cz/blog/krucipusk-tradicne-jsme-to-vzali-z-druhe-strany>